

a když dále ještě uvádí, že i bez ohledu na tuto úmluvu o příslušnosti byl by příslušným pro spornou věc obchodní senát místně příslušného sborového soudu proto, že z naznačeného společenského poměru vzešel mezi stranami poměr kontokorrentní, který nepřipouští, aby jednotlivé položky tohoto obchodního spojení byly zvlášť o sobě uplatňovány, ježto tvoří jen články celku vyplývajícího z prošlého účetního období a zani-
kají v tomto konečném výsledku, jenž však v tomto případě činí přes 5.000 Kč. Žalobce však tato tvrzení popřel a setrvává při tom, že částky, které zažaloval, jsou o sobě zcela samostatné hotové zápůjčky, jež s oním společenským poměrem nemají co činiti a byly straně žalované poskytnuty zcela mimo tento poměr na základě zvláštního ujednání o každé z nich. Při tomto skutkovém a právním opodstatnění žalova-
ných nároků, které pro otázku příslušnosti soudu jest jediné směrodatné, není však proti příslušnosti dovolaného soudu nijakých pochybností.

Čís. 8218.

**Pozůstalostní soud jest nejen oprávněn, nýbrž i povinen naříditi pro-
jednání pozůstalosti buď notářem nebo provésti je sám, nebyly-li po-
zůstalostní výkazy a podání potřebná k projednání podány souhlasně
všemi účastníky.**

(Rozh. ze dne 16. srpna 1928, R I 602/28.)

V pozůstalostní věci po Janu M-ovi neuznala dědička Marie F-ová správnost aktiv a pasiv pozůstalostních v místopřísežném seznání jmění, předloženém pozůstalou vdovou a vyslovila nesouhlas s rozdělením dě-
dictví. Vzhledem k tomu svěřil pozůstalostní soud podle § 29 nesp. říz. projednání pozůstalosti notáři jako soudnímu komisaři k projednání. Re k u r s n í s o u d napadené usnesení potvrdil. D ů v o d y: Podle ustanovení § 29 nesp. říz. v doslovu čl. IX. zákona ze dne 1. dubna 1921, čís. 161 sb. z. a n., pokud se týče čl. XII. zák. ze dne 8. června 1923, čís. 123 sb. z. a n. jest dáno stranám na vůli, by výkazy pozůstalostní a podání o projednání pozůstalosti samy si sepsaly nebo zmocněncem podle zákona oprávněným sepsati daly a soudu předložily. Podle téhož zákonného ustanovení jest však soud pozůstalostní oprávněn dáti tyto výkazy a tudíž projednání pozůstalosti, nevyhovují-li, sepsati notářem nebo strany k účelu tomu předvolati k projednání. K pozůstalosti Jana M-a přihlásily se za dědičky jednak vdova Barbora M-ová, jednak zů-
stavitelova sestra Marie F-ová, obě ze zákona, první bezvýjimečně, druhá s výhradou inventáře, a byly přihlášky tyto v tomto rozsahu do-
datečným usnesením soudu pozůstalostního ze dne 28. dubna 1928 při-
jaty na soud. Hledíc k usnesení soudu pozůstalostního ze dne 14. června 1927, jímž soud pozůstalostní vzal na vědomí prohlášení pozůstalostní vdovy Barbory M-ové, že si sama pozůstalost po svém choti projedná

(kteréžto usnesení dlužno, hledíc k protokolu ze dne 6. srpna 1927. sepsanému u okresního soudu v P. s druhou dědičkou, sestrou zůstavitele Marií F-ovou vztahovati i na tuto), byly obě dědičky podle § 29 nesp. říz. povinny ve lhůtě soudem určené výkazy a podání o projednání pozůstalosti ve formě vyhovující samy soudu předložiti. Ze znění zákona (arg. »strany« § 29 nesp. říz.) i z věci samé vyplývá, že dědicové v projednání pozůstalosti zúčastnění jsou povinni podati soudu požadované výkazy pozůstalostní a podání o projednání pozůstalosti shodné a jednotné, poněvadž jen takové výkazy mohou býti soudu pozůstalostnímu základem pro další soudní řízení, zejména pro vydání soudní listiny odevzdací a poněvadž jen takové výkazy, pokud se týče taková podání mohou účelně nahraditi projednání pozůstalosti ať již soudem nebo notářem jako soudním komisařem a poněvadž jen předložením takovýchto shodných a dědici jednotně podaných výkazů pozůstalostních může býti splněn účel tohoto ustanovení zákona, jímž ve skutečnosti projednání pozůstalosti (arg. »podání o projednání potřebného« — § 29 nesp. říz.) jakožto řízení nesporného ponecháno zúčastněným dědicům samotným. Tuto povinnost však dědicové Jana M-a nesplnili. Výkaz pozůstalostní nebyl předložen soudu oběma dědičkami, nýbrž pouze vdovou zůstavitele Barborou M-ovou, zast. Dr. B-em, který není zároveň zmocněncem druhé dědičky Marie F-ové, jež v protokolu ze dne 6. srpna 1927 okresního soudu v P. výslovně udala, že Dr. B-a nezmocnila jako svého zástupce, naopak, že za zástupce k projednání pozůstalosti jmenuje Aloise T-a. Tato druhá dědička Marie F-ová správnost výkazu pozůstalostního předloženého Barborou M-ovou, pokud se týče Dr. B-em neuznává. Nebyl tedy dědici podán soudu pozůstalostní výkaz shodný a jednotný, který by bylo možno ve smyslu shora uvedeném pokládati za výkaz, který má nahraditi projednání pozůstalosti a býti základem dalšímu soudnímu jednání, a tudíž za spis vyhovující ve smyslu § 29 nesp. říz. Výkaz pozůstalostní předložený jedinou dědičkou pokud se týče jednou z dědiček Barborou M-ovou nevyhovuje však ani po stránce jiné. Jak shora uvedeno přihlásila se vdova zůstavitelova Barbora M-ová k pozůstalosti ze zákona bezvýminečně, dědička Marie F-ová však výminečně. Zástupce oné dědičky Dr. B. předložil soudu výkaz pozůstalostní o zůstavitelově majetku ve formě místopřísežného seznání jmění ve smyslu § 114 nesp. říz. Místopřísežné seznání jmění přípustno jest však jen tenkrát, byla-li dědicem učiněna přihláška dědická bezvýminečná (§ 114 nesp. říz. a § 800 obč. zák.). Hledíc však k tomu, že Marie F-ová učinila dědickou přihlášku s dobrodiním inventáře a nesusouhlasí se soupisem jmění zůstavitelova jak podáno bylo ve formě místopřísežného seznání majetku druhou dědičkou Barborou M-ovou, nelze vzhledem k dědičce s dobrodiním inventáře se přihlásivší vzíti místopřísežné seznání jmění za základ pozůstalostního projednání a dlužno podle ustanovení § 92 a násl. nesp. říz. o majetku zůstavitelově sepsati řádný inventář. Ani po této stránce tudíž nelze předložený spis pokládati za vyhovující ve smyslu § 29 nesp. říz. Právem proto pozůstalostní soud nemohl výkazy pozůstalostní předložené Dr. B-em jakožto zástup-

cem dědičky Barbory M-ové přijmouti za základ dalšího úředního jednání jako listiny vyhovující a správně použil ustanovení § 29 nesp. říz. odst. (1), odevzdav projednání pozůstalosti po Janu M-ovi notáři.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Nejvyšší soud neshledal, že by napadené potvrzující usnesení rekursního soudu bylo stíženo, jak se v dovolací stížnosti vytýká, některou z vad v § 16 nesp. říz. vytčených, které jediné mohly by opodstatniti nárok na jeho zrušení nebo na změnu, a dodává ku správnému odůvodnění napadeného usnesení jen toto: Ponechává-li se podle § 29 nesp. říz. stranám na vůli, by si výkazy o pozůstalosti a podání k projednání potřebné samy sepsaly nebo zmocněncem sepsati daly a soudu předložily, děje se tak, jak soud rekursní správně vytkl, jen za samozřejmého předpokladu, že, jsouce v té příčině mezi sebou ve shodě, tak mohou učiniti a skutečně i učiní, neboť tyto výkazy a podání stran mají nahraditi projednání soudem. Není-li tohoto předpokladu a nevyhovují-li spisy stranami předložené tomuto účelu, jest projednací soud nejen oprávněn, nýbrž i povinen naříditi projednání buď notářem nebo provésti je sám. Tomuto předpokladu nebylo vyhověno předložením výkazů a spisů stěžovatelkou a rekursní soud podrobně vyložil v odůvodnění napadeného usnesení, v kterých směrech a z kterých důvodů výkazy a spisy ty, jež druhou dědičkou Marií F-ovou nebyly uznány, ani podepsány, k účelům projednání pozůstalosti upotřebiti nelze. Zda odpor této dědičky, její námitky a nároky jsou důvodny čili nic, jak dovolací stížnost zevrubně vykládá, o tom nemůže projednací soud při předložení těchto výkazů rozhodovati, pro projednací soud jest jediné směrodatné, že mezi dědičkami vzešla neshoda, jež zúplna maří předpoklad, za kterého jim projednání pozůstalosti bylo na vůli ponecháno a jež činí nevyhnutelným, by projednání bylo nyní s oběma dědičkami provedeno soudem nebo notářem jako soudním komisařem. K tomuto opatření byl projednací soud v zájmu náležitého provedení tohoto soudního úkonu povinen a jest nemístno, vytýká-li stěžovatelka opatření tomu zmatečnost, pokud se týče rozpor se spisy s toho hlediska, že prý se soud neměl odchýliti od prvotního závazného usnesení, jímž stranám přenechal projednání této pozůstalosti.

Čís. 8219.

Ochrana nájemců (zákon ze dne 26. března 1925, čís. 48 sb. z. a n.).

Pod ustanovení § 31 čís. 5 zák. spadají i nájmy k provozu živnosti. S hlediska § 31 čís. 5 zák. jest lhostejno, že nájemce provozuje v najatých místnostech živnost přechovávání cizinců. Za »obytné pokoje pro služebné« nelze pokládati pokoje, jež obývají blízcí příbuzní nájemcovi, třebas konali služby v jeho živnosti.